

Erlendsson (FP):

Hr. Ib Christensen, der sidst var oppe her, rørte ved noget meget centralt, nemlig at kontrollen med den behandling, som man nu ønsker at give tilskud til gennem den offentlige sygesikring, overlades til et råd nedsat af den pågældende behandlergruppe, der altså godkendes som kontrollerende organ og således i sin funktion sidestilles med sundhedsstyrelsen, der endnu har ansvaret for al anden virksomhed vedrørende sundhed og sygdom her i landet.

Med hensyn til dette råd står der kun, at næstformanden skal være Dansk Kiropraktor-Forenings formand. Hvem de andre skal være, står der ikke noget om. Det kunne jo være en repræsentant for en eller anden amerikansk forretningsinstitution eller forretningsvirksomhed. Sådan noget som uddannelse er jo i Amerika, som vi vel ved, også i allerhøjeste grad privat forretningsvirksomhed.

Dette forslag er tidligere fremsat af socialdemokraterne, og i bladet Kiropraktik og Sundhed, 49. årgang, 1973, nr. 5, får vi at vide af hr. Albertsen som begrundelse for forslaget, at han — vel underforstået socialdemokraterne — principielt altid har været modstander af monopoler og særrettigheder.

Under disse idealistiske faner føres kampen altså for det godes sejr. Hr. Albertsen tilføjer: „Vi har brug for mange flere medborgere engageret i befolkningens velvære og sundhed.“

Jeg tror, hr. Albertsen og fru Eva Gredal i så henseende kan være fuldstændig trygge. De engagerede medborgere skal nok melde sig. Flere krav af lignende art fremstillet som et stigende behov i befolkningen vil ganske sikkert fremkomme, understøttet af lister med tusindvis af underskrifter, der fortæller, at der f. eks. er brug for transcendent meditation i behandlingen af narkomaner. Måske vil det dog ikke få så let en gang her i tinget, da behandlingen af narkomanerne for længst er taget ud af den lægelige sagkundskabs hænder og givet over til socialpsykologer, mentalhygiejnere, pædagoger af forskellig kategori og andre velmenende politisk-filosofiske teoretikere, der totalt har forkludret problemet og ført til en forvriddning både i opfattelse af sygdomsbe-

grebet og de metoder, der må anvendes for at føre til helbredelse og resocialisering.

Hvis sådanne grupper tørner sammen i deres bejlen til folketinget, bliver det noget helt andet end denne stilfærdige konfrontation mellem kiropaktorerne og landets sundhedsmyndigheder. Det bliver religionskrig, og krige med den baggrund er jo de blodigste og forfærdeligste, der kendes.

Læger er mindre fanatiske i forsvaret for deres videnskab. De påstår ikke at kende hele sandheden. For uimplicerede i striden og for udenforstående lægmænd, som dette ting i hovedsagen er, vil lægerne derfor fremstå som de svageste, og sejrens palmer vil, hvis partiernes oplæg til denne debat også bliver slutresultatet, føre til, at de overrækkes kiropaktorerne, der har ønsket foreløbig en ligestilling med lægerne, mens deres mål i realiteten går langt videre.

Det kan man læse i deres blad, hvor de siger f. eks. i nr. 1, 1974, 50. årgang, s. 10, at sygdomme, man behandler, er f. eks. „lumbago, ischias, ondt i ryggen, nakkesmerter, smerter i armene, hovedpine eller migræne, diskusprolaps eller svimmelhed.“ De siger videre, at „børn og unge med ufrivillig vandladning og unge piger med menstruationsbesvær“ er også noget for dem, og det kunne have sparet samfundet for mange penge, hvis disse patienter straks var gået til kiropaktor. Vores behandling er nemlig meget effektiv, siger Jørgen Gundersen i det pågældende nummer af bladet.

Der er meget af den slags, og det, som gør den store meningsforskel imellem lægerne og kiropaktorerne, er den mening, at alle eller i hvert fald de allerfleste årsager til sygdom er at finde i, hvad der kaldes for „det store hovedkabel“, som går ned igennem ryggen.

Derom har vi en udtalelse fra hr. Arne Christensen, der også er kiropaktor. Han siger i 49. årgang, 1973, nr. 2, s. 11: „Vi kan fjerne lidelser, som lægerne ikke kan gøre noget effektivt ved“. Der spørges hvilke, og der svares: „Jeg vil nødig sætte navn på dem, fordi det, vi kan befri den ene patient for, kan vi måske ikke hjælpe den anden af med. Vi fjerner de mekaniske forstyrrelser, som direkte eller indirekte påvirker nervesystemet. Derfor samles vores interesse i væsentlig grad om ryggraden. Igennem den går det „hovedkabel“, som skal koordinere